

Caravana de mujeres

Guillem Fiol Pons

Westward the women (1951) és un dels westerns més coneguts de William A. Wellman, responsable d'altres "peculiaritats" dins el gènere, com *Més enllà del Missouri*, per exemple.

Considerada per alguns com un film excessivament inclinat cap al feminisme i per altres com a massa conservador tot i les aparences, la meua opinió és que un dels seus majors encerts és precisament no caure en cap dels dos pous. El protagonista del relat, de nou d'una èpica majúscula, no és pas Robert Taylor, ni tan sols Denise Darcel, sinó el que indica el títol castellà: la caravana de dones. No obstant, la seva impressionant aventura està contada defugint dos tòpics bastant presents en el cinema actual: Wellman no mostra dones d'una peça, idealitzades, sinó que són capaces de fer la punyeta a altres companyes o a

cometre imprudències que poden posar-les en perill (tal i com farien els homes, per descomptat); per altra banda, tot i que han d'adoptar actituds masculines per a superar els perills, mai perden la seva feminitat, fins al punt que volen aparèixer davant els homes de la manera més bella possible, ja que són conscients que aquests les esperen com si d'una caravana plena de somnis es tractés. Reflexió a part mereix la relació que mantenen Taylor i Darcel. Ell no li perdona el seu passat sexualment agitat, tot i les ànsies de canvi que ocupen els pensaments d'ella. De fet, és la única que no tria marit abans de sortir d'Independence, sinó que, en cas de no aconseguir l'amor de Taylor (que com aquell qui diu no està disponible), ja li va bé arribar a Califòrnia per deixar enrere la seva anterior vida. No només el James Stewart d'Anthony Mann vol acabar amb el seu passat i

sembla que no li deixin; no només els homes cometen actes lamentables; no només els homes se'n penedeixen. No crec que sigui un film a entendre sota reivindicacions o acusacions sexistes, sinó com a reflex del que hi havia a l'oest i tot arreu. A més de tot això, sempre m'ha entusiasmat el gran sentit de l'el·lipsi que tenia Wellman. Aquí ho demostra en diverses ocasions: la mort del nin italià (possible herència clara de l'argument ideat pel gran Frank Capra), la violació de l'amiga de Darcel (ambientada per una tenebrosa boira, de la qual en surt el violador) o l'atac indi quan Taylor ha deixat la caravana. Són, no falta dir-ho, tres escenes de gran crueltat, que no queda minvada pel fet de no mostrar-les directament. Una via molt diferent a la triada per grans mestres del cinema recent, però excessius a vegades en aquestes qüestions, com Tarantino o Scorsese. ■